

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. szeptember 3. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Kaposvári Törvényszék** 2015. január 5. napján kihirdetett **16.B.23/2014/44.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a :

A vádlott cselekményeit emberölés bűntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés e) pont 1. fordulat, f) pont] minősíti.

A vádlottat **szabadságvesztésre ítéltnek tekinti, amelyet fegyházban kell végrehajtani.**

A vádlott a szabadságvesztés **kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.**

A Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bny.398/2009. szám alatt kezelt bűnjelekre vonatkozó rendelkezést **mellőzi.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja** azzal, hogy az elsőfokú bíróság nyilvános tárgyalás alapján hozta meg a határozatot.

A vádlott által fizetendő bűnügyi költség összege helyesen **227.565.-(kétszázhuszonhétezer-ötszázhatvanöt) forint,** míg az állam által viselendő bűnügyi költség összege helyesen **343.094.-(háromszáznegyvenháromezer-kilencvennégy) forint.**

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a megismételt perújítási eljárás keretében a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [1978. évi IV. törvény 166. § (1) bekezdés, (2) bekezdés e) pont I. fordulat, f) pont] miatt 5 év 6 hónap fegyházra és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által 2010. január 1. napjától 2010. június 2. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt.

Megállapította, hogy a vádlott a Somogy Megyei Bíróság B.531/2009. számú ügyében jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetését 2010. június 3. napjától 2012. július 30. napjáig töltötte.

A Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bny.398/2009. szám alatt kezelt bűnjelek lefoglalását megszüntette és az 1. és 4. sorszám alatti késeket néhai (1. sz. név) örökösnél (2. sz. név) részére kiadni rendelte, a 2. és 3. sorszám alatti póló és térdnadrág megsemmisítését elrendelte, míg a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalánál Bny.28/2013. szám alatt kezelt 1 darab 34 cm hosszúságú konyhakés lefoglalását megszüntette és (3. sz. név) részére kiadni rendelte.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költségből 321.256,- forint megfizetésére, míg 186.643,- forint vonatkozásában megállapította, hogy azt az állam viseli.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, a kiszabott szabadságvesztés büntetés és a közügyektől eltiltás tartamának felemelése iránt, a minősítés megváltoztatása és az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazása, valamint a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjának megállapítása érdekében, továbbá a vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség Bf.283/2013/8-II. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta és a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Az elsőfokú ítélet jogi indokolásának kiegészítésére és helyesbítésére tett észrevételei mellett az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott cselekményének az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvény (Btk.) 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés e) pontjának 1. fordulata és f) pontja szerinti hivatalos személy és több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette kísérleteként történő minősítését, a vádlottal szemben hosszabb tartamú - fegyházban végrehajtani rendelt - szabadságvesztés büntetés kiszabását, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának súlyosbítását és annak megállapítását, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra, egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott védője a fellebbezés indokolásában, a korábbi fellebbezését módosítva, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és a hatáskörrel és illetékességgel rendelkező bíróság új eljárásra utasítását is indítványozta.

Hivatkozott arra, hogy a törvényszék a tanúvallomások részletes leírását elmulasztotta, a tanúvallomásokban rejlő ellentmondásokat nem oldotta fel és nem adta magyarázatát annak, hogy 1. sz., 2. sz., 3. sz. és 4. sz. rendőr tanúk vallomásai mennyiben támasztották alá a tényállást.

Utalta arra is, hogy 1. sz. sértett sérelmére elkövetett cselekmény a gyanúsításban nem szerepelt és a rendőri jelentésekben sincs utalás arra, hogy **1. sz. sértettet** élet elleni támadás érte volna. Hiányolta azt is, hogy a tényállás nem tartalmaz arra vonatkozóan adatot, hogy a vádlott, valamint **1. sz. és 2. sz. sértett** egyensúlyukat veszítve az aszfaltra zuhantak, miután kiütötték a vádlott kezéből a kést, holott az intézkedő rendőrök jelentésében erre található adat, így a rendőri jelentésben foglaltakat nem értékelte az elsőfokú bíróság.

5. sz., 6. sz. és 7. sz. „civil” tanúk vallomása kapcsán hivatkozott arra, hogy az említett tanúk és a rendőrtanúk vallomásai közötti ellentmondást továbbra sem sikerült feloldani, mivel a „civil” tanúk nem tettek említést arról, hogy az elkövető és a sértettek testhelyzete a függőlegestől eltért volna.

8. sz. tanú tanúvallomása kapcsán kifejtett álláspontja szerint az ítélet orvosszakértői véleményre, valamint bizonyítási kísérletre való hivatkozása elfogadhatatlan, mivel nem tartalmaznak olyan adatot, amely 8. sz. tanú tanúvallomását megkérdőjelezné.

1. sz. sértett sérelmére megállapított cselekmény vonatkozásában pedig nem lehet arra megállapítást tenni arra, hogy ezen sértett felé a vádlott bármilyen szűrő vagy vágó mozdulatot tett volna, akkor sem, amikor a hátán volt és az igazságügyi orvosszakértői vélemény is kizárólag a szűrő vagy metsző mozdulat elvi lehetőségére tett megállapítást.

2. sz. sértett sérelmére megállapított magatartással kapcsolatban hivatkozott arra, hogy az elkövetési eszköz, a kés nem azonosítható, mivel a helyszínen lefoglalt kés vonatkozásában a bűnjelkezelés nem felelt meg a garanciális követelményeknek. Nem merült fel megbízható adat a szűrés irányítottságára és arra, hogy az elkövető hogyan tartotta az eszközt a használat időpontjában. Az alkalmazandó büntető törvénykönyv kapcsán - egyetértve a főügyészi átiratban írtakkal -, az elbíráláskor hatályos törvény alkalmazását indítványozta.

A büntetés enyhítésére irányuló fellebbezésének indokolása körében utalt arra, hogy a vádlott főállású anyaként tevékenykedett, jelenleg is tanul és dolgozik. Gyermekait példamutató módon neveli, akik tanulmányi eredménye kitűnő.

A vádlott a fellebbezési nyilvános ülésen csatlakozott a védője által előadottakhoz, hangsúlyozta az életében bekövetkezett pozitív életvezetési változásokat és utalt arra is, hogy társadalmi tevékenységként szociális munkát végez, valamint egyedüli családfenntartó.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárásban a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a megismételt perújítási eljárás során nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet érdemi felülbírlatának akadályát képezné.

Eljárási szabályt sértett azonban, amikor a Somogy Megyei Bíróság B. 531/2009/8. számú jogerős ítéletében megállapított tényállásra ismételt bizonyítást vett fel, majd a perújítási tárgyalás eredményeként a perújítással támadott ítélet egészét hatályon kívül helyezve hozta meg az új határozatot.

A 3/2008. Büntető Jogegységi Határozatban kifejtettek alapján a Be. 413. §-a (1) bekezdése szerinti perújítás elrendelését követő megismételt eljárás nem azonos az elsőfokú eljárás teljes megismétlésével. Ennek során a Be. XI. és a XIII. fejezetének rendelkezéseit ugyanis a Be. 414. § (3) bekezdése értelmében a perújítás jellegéből folyó eltérésekkel kell alkalmazni. Ez egyben azt is jelenti, hogy a bizonyítás terjedelmét a perújítási ok határozza meg, minthogy a bizonyítás keretében a perújítás alaposságát kell tisztázni.

A feleknek a Be. 285. §-ában írt indítványtételi joga is ezért szűkebb, hiszen a bizonyítékok újraértékelésének igényével nem lehet az alapügyben kihallgatott tanúk, szakértők újbóli meghallgatását indítványozni.

A perújítás megengedhetősége tárgyában - a perújítási indítványban megjelölt ok, vagy okok alapján - a másodfokú bíróság dönt. Az elsőfokú bíróság olyan perújítási ok alaposságának vizsgálatába nem bocsátkozhat, amelyet a másodfokú bíróság nem bírált el, el vagy nem tartott megengedhetőnek.

Így, a perújítási eljárásra csak perújítási indítvány előterjesztése esetén és az abban megjelölt okok alapján meghatározott perújítást elrendelő határozat keretei között kerülhet sor.

Jelen ügyben azért került sor a perújítás elrendelésére, mert a több ember sérelmére elkövetett emberölés büntetnének törvényi egységébe tartozó és addig el nem bírált - 1. sz. és **2. sz.** sértettek sérelmére elkövetett - részcselekményt kellett a bíróságnak elbírálnia amiatt, hogy az abban való büntetőjogi felelősség megállapítása a már korábban, jogerősen elbírált - 3. sz. sértett sérelmére elkövetett - részcselekmény miatt kiszabott büntetés lényeges súlyosítását eredményezheti. Ez a perújítási ok azonban nem vetette fel a korábbi tényállás esetleges hibás voltát, azt nem is támadta, hanem az összefoglalt bűncselekményi egység további részcselekményének a megállapításán keresztül támadta a minősítést és annak következményeként a büntetés lényeges súlyosítását célozta.

Az elsőfokú bíróságnak ezért a korábban elbírált cselekményre nézve nem volt eljárási lehetősége ismételt bizonyítás felvételére, hanem csak a perújítást megalapozó cselekmények tekintetében vehetett volna fel bizonyítást és annak eredményével egészíthette ki a büntetőjogi felelősséget megalapozó tényállást, majd a korábbi ítéletnek a minősítésre és a büntetésre vonatkozó - vagyis a

perújítással támadott - részének hatályon kívül helyezése és (kizárólag) e körben új ítélet hozatala mellett, a perújítással támadott ítéletet egyebekben nem érinthette volna.

Ezzel szemben az elsőfokú bíróság az alapítélettel elbírált tényállásra nézve ismét teljes körű bizonyítást vett fel, és az ítéletet egészében helyezte hatályon kívül, amelyre azonban nem volt eljárási lehetősége. Figyelemmel azonban arra, hogy az általa megállapított I. tényállási pontban megállapítottak egyeznek a korábbi tényállással, ahogy a részcselekmény jogi minősítése - emberölés bűntettének kísérlete - is, ezért az eljárási szabálysértés nem volt lényeges kihatással sem az eljárásra, sem az ítéletre.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének a perújítási indítványban foglalt cselekményre nézve eleget tett, a bizonyítást az elbíráláshoz szükséges és lehetséges körben lefolytatta, további bizonyításnak helye nem volt. Ezen releváns tényekre a beszerzett bizonyítékokat a felülbírálathoz szükséges mértékben, indokolási kötelezettségének eleget téve értékelte és mérlegelte. Kétségtelenül nem értékelt minden egyes bizonyítékot és ellentmondást, azonban a lényegeseket igen. Indokolása iratszerű és logikus volt, egyértelműen megállapítható, hogy mely bizonyítékokra és milyen okfejtés alapján alapozta a tényállást és ezért az indokolás, illetve a mérlegelés támadása, valamint a felmentésre irányuló fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Mindezeken túlmenően pedig nincs egyéb olyan más ok sem, amely az első fokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását indokolná. Ezért az erre irányuló fellebbezések sem vezethettek eredményre.

A tényállás II. pontjával kapcsolatos (Központi Nyomozó Főügyészség Nyom.63/2010. számú) nyomozati iratok 153-157. lapszámai alatti rendőri jelentésben foglaltak részletező ismertetésére és értékelésére azért nem kerülhetett sor, mivel a Be. 168. § (1) bekezdése értelmében a jelentés tanúvallomást nem tartalmazhat, a jelentésbe foglalt és vallomásként értékelendő előadást ezért bizonyítékként nem lehet figyelembe venni. Az azt készítő intézkedő rendőrök pedig később tanúvallomást tettek, amelyet az elsőfokú bíróság ekként értékelt is.

Az elsőfokú bíróság a szükséges mértékben értékelte a II. tényállási pont kapcsán az intézkedő rendőrökön túl a „civil” szemtanúk, így 5. sz., 9. sz és 7. sz. tanúk vallomásait is, a Szegedi Ítéltábla Bf.II.316/2013/7. számú hatályon kívül helyező végzésében foglaltak szerint. Az iratoknak megfelelően utalt arra, hogy 5. sz. és 9. sz. tanúk látták, hogy a rendőrök felé szaladó nő egy kést tart a kezében, míg 5. sz. tanú konkrétan nyilatkozott arra is, hogy a késsel a rendőrök felé szaladó nő szúrt és vágott is a rendőrök irányába, míg 9. sz. tanú arra nyilatkozott, hogy a nő a nem rendőr egyenruhát viselő személy nyaka irányába előbb egy vágó, majd egy szúró mozdulatot tett (elsőfokú iratok 20. sorszámú jegyzőkönyv 29. oldal 7. bekezdés és 31. oldal utolsó előtti bekezdés).

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság álláspontját a II. tényállási ponthoz kapcsolódóan lefoglalt kés vonatkozásában is. A bűnjelként kezelt kést a helyszíni szemle keretében a bűncselekmény helyszínén lefoglalták, amit az elsőfokú bíróság helytállónan értékelt akként, hogy az oly módon került oda, hogy a vádlott kezéből kiesett, amikor 1. sz. sértett a rendőrből a vádlott kezére ütött.

Helytállónan utalt arra is a törvényszék, hogy amennyiben egyéb kés is lett volna a helyszínen, azt a helyszíni szemle keretében lefoglalták volna.

Az ítéletábra ugyanakkor az iratok egybehangzó adatai alapján a törvényszék ítéletének tényállását kismértékben helyesbítette a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel, 1. sz. sértett tanúnak az elsőfokú bíróság által elfogadott tárgyalási vallomása alapján (elsőfokú iratok között 20. sorszámú jegyzőkönyv 12. oldal, első bekezdés) az ítélet 8. oldal 2. bekezdés 12-13. sorában akként, hogy 1. sz. sértett hátára ugró vádlottnak a kést tartó jobb keze a sértett testén túlnyúlt, majd a lendülettől, valamint a hulló esőtől vizes bórdzseki síkosságától a vádlott kezdett jobbra csúszni a sértettől.

A fenti helyesbítéssel a tényállás immár teljes egészében megalapozott lett, amelyet az ítéletábra a felülbírálat alapjául elfogadott.

A törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a cselekmény is az elkövetéskor hatályos büntető törvény rendelkezéseinek megfelelően minősítette.

Az ítéletábra ugyanakkor kiegészítette a tényállás II. pontjával kapcsolatban 1. sz. sértett sérelmére elkövetett bűncselekményre vonatkozó jogi indokolást.

Kísérlet miatt büntetendő, aki a szándékos bűncselekmény elkövetését megkezdi, de nem fejezi be [Btk. 10. § (1) bekezdése]. A kísérlet fogalmi elemei a szándékosság, az elkövetés megkezdése és az elkövetés befejezetlensége mind 1. sz., mind pedig **2. sz. sértett** esetében megállapíthatóak. Az elkövetés megkezdése a bűncselekmény végrehajtásának a megkezdését jelenti, amely az emberölés ún. nyitott törvényi tényállására tekintettel a magatartásnak a védett jogtárgyat közvetlen veszélyeztető módja esetén kerülhet megállapításra.

A tényállásból pedig az volt megállapítható, hogy a vádlott ölésre irányuló felkiáltással ugrott hátulról az előrehajló 1. sz. sértettre, kezében egy 21 cm pengehosszúságú késsel. A kést tartó jobb keze azonban a lendülettől túlnyúlt a sértett vállán, majd a vádlott elkezdett lecsúszni a sértett hátáról. Ekkor **2. sz. sértett** közbelépett, és a vádlottat lerántotta 1. sz. sértett hátáról, aki ezt követően már az ő nyaka felé tett egy vágó-szűrő mozdulatot, amelyet ki kellett védenie.

Ebből pedig az következik, hogy amikor a vádlott az élet kioltására egyértelműen alkalmas eszközzel, a késsel a kezében, „megöllek” felkiáltással 1. sz. sértettre vetette magát, akkor a szándéka az élet kioltására irányult. A sértett testét az ölési szándékú vádlott részéről fizikai támadás érte, ami pedig az ölés elkövetési magatartásának a megkezdését, vagyis a cselekménynek a törvényi tényállás keretei közé, a kísérleti szakba kerülését jelentette. Ez a támadás pedig kizárólag a vádlotton kívülálló, külső okokra visszavezethetően szakadt meg és folytatódott **2. sz. sértett** irányába.

A bírói gyakorlat különbséget tesz a kísérlet megvalósítása foka szerint közeli és távoli kísérlet között. Ez a megkülönböztetés azon alapul, hogy az elkövető magatartása a megvalósítani szándékolt bűncselekmény jogi tárgyát milyen mértékben sértette, illetve veszélyeztette. Ennek a büntetés kiszabása szempontjából van jelentősége.

1. sz. sérelmére elkövetett emberölés kísérlet esetén megállapítható, hogy távoli a kísérlet, mivel a halálhoz vezető okfolyamat meg sem indult. **2. sz. sértett** esetén azonban a vádlottnak a létfontosságú képleteket tartalmazó nyakat támadó vágó-szűrő mozdulatát a sértettnek ki kellett védenie, melynek során 8 napon belül gyógyuló vágott sérülést is szenvedett, s így esetében a kísérlet már közeli.

Az ítéltábla kiegészítette a tényállás II. pontjához kapcsolódóan 1. sz. és **2. sz.** sértettek sérelmére elkövetett bűncselekményre vonatkozó jogi indokolást azzal is, hogy nevezett sértettek a Btk. 459. § (1) bekezdés 11) pontja alapján hivatalos személyek. Az elsőfokú bíróság így helyesen minősítette a két rendőr sérelmére elkövetett cselekményt hivatalos személy sérelmére megvalósítottnak.

Nem osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját az alkalmazandó törvényt illetően.

Az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvény 2. §-a értelmében azt a törvényt kell alkalmazni, amelyik **összhatásában** kedvezőbb elbírálást tesz lehetővé. Azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a büntetési tétel középértékére és a feltételes szabadságra bocsáthatóságra vonatkozó rendelkezések együttes hatását kell jelen ügyben értékelni. Erre vonatkozóan osztotta az ítéltábla az ügyészi fellebbezésben és a védő fellebbezésének indokolásában ezzel kapcsolatban foglaltakat is, és azt állapította meg, hogy a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozó törvényi módosítás nagyobb kedvezményt jelent a vádlott részére, mint amilyen hátrányt jelent a büntetési tétel középértékének irányadósága, s ezért áttért az elbíráláskor hatályban lévő 2012. évi C. törvényre (Btk.), és ennek megfelelően minősítette a vádlott cselekményeit a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés e) pont 1. fordulata és f) pontja szerint minősülő és büntetendő hivatalos személy és több ember sérelmére elkövetett emberölés büntette Btk. 10. § (1) bekezdése szerinti kísérletének.

A büntetés kiszabása során értékelendő bűnösségi körülmények vizsgálata során az ítéltábla további enyhítő körülményként értékelte 3. sz. sértett sérelmére megvalósított részecselekményt illetően a szándék eshetőleges voltát, míg ugyanezen cselekmény kapcsán mellőzte az enyhítő körülmények köréből a részbeni beismerő vallomás ekként való értékelését, mivel az bűnösségre nem terjedt ki, és a tényállás megállapítására alapvetően az egyéb bizonyítékok alapján került sor.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmény 10 évtől 20 évig terjedő, vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetendő. A Btk. 80. § (2) bekezdése alapján a büntetési tétel középértéke 15 év.

Ugyanakkor a büntetés céljait szem előtt tartva, a többszörösen minősülő és három sértett sérelmére elkövetett emberölés büntettének kísérletét megvalósító vádlott esetén, aki a korábbi emberölés miatti büntetőeljárás hatálya alatt valószínűsítette meg a második részecselekményt, az egyéni megelőzés - speciális prevenció - szempontjának fokozott figyelembevételével, osztotta az ítéltábla az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy az enyhítő körülmények igen nagy számára, azok jellegére és nagy súlyára tekintettel, a vádlottal szemben a terhére megállapított bűncselekmény büntetési tételének legkisebb mértéke is eltúlzottan szigorú.

Arra is figyelemmel, hogy a Somogy Megyei Bíróság által jogerősen kiszabott szabadságvesztés büntetésből a fele rész letöltése utáni feltételes szabadságra bocsáthatóság lehetőségét a vádlott részére megállapították, szabadulását követően újabb eljárás vele szemben nem indult, azóta jogkövető magatartást tanúsított, munka mellett tanul, a vádlott a gyermekeit visszakapta, azokról megfelelően gondoskodik, szociális munkával társadalmi tevékenységet végez, ezért a másodfokú bíróság a Btk. 82. § (2) bekezdés a) pontja szerinti enyhítő rendelkezés alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés büntetést is kellő visszatartó erőnek tekinti a vádlott esetében.

Ezért, a büntetés súlyosítására irányuló fellebbezést az ítéltábla alaptalannak találta, ugyanakkor a büntetés további enyhítésére sem látott lehetőséget.

A Btk. 34. és 35. § (1) bekezdése, valamint 37. § (3) bekezdésének a) és d) pontja a szabadságvesztés és annak végrehajtási fokozata, a 92. § (1) és (2) bekezdése az előzetes fogvatartás

beszámítása, a 61.§ (1) és (2) bekezdése, valamint a 62. § (1) és (2) bekezdése a közügyektől eltiltás kapcsán kerültek alkalmazásra.

A Btk. 38. § (2) bekezdésére figyelemmel állapította meg az ítéltábla, hogy a vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra.

Miután a Kaposvári Törvényszék Gazdasági Hivatalának tájékoztatása szerint a Somogy Megyei Bíróság B.531/2009/8. számú ítéletének jogerőre emelkedését követően a Bny.398/2009. szám alatt kezelt bűnjelek közül az 1. és 4. tételszám alatti kések kiadásra, míg a 2. és 3. tételszám alatti ruhaneműk megsemmisítésre kerültek, ezért az azokra vonatkozó rendelkezést az ítéltábla mellőzte.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal a megállapítással, hogy az elsőfokú bíróság nyilvános tárgyalás alapján hozta meg az ítéletét.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegének megállapítása során számítási hibát vétett, illetve a költségjegyzék 22. tétel száma alá (szakértő neve) szakértő díja téves összeggel lett bevezetve, ezért a bűnügyi költség összegét helyesbítette, míg az állam által viselendő bűnügyi költség ugyancsak nyilvánvaló számítási hiba folytán tévesen megállapított összegét is helyesbítette azzal, hogy a Heves Megyei Bíróság eljárásában szükségtelenül felmerült bűnügyi költséget - helyesen - a Be. 339.§ (1) bekezdésére, illetve a Be. 338.§ (2) bekezdésére tekintettel viseli az állam.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján nincs helye fellebbezésnek.

Szeged, 2015. szeptember 3. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Hegedűs István s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.172/2015/11. számú ítélete és a Kaposvári Törvényszék 16.B.23/2014/44. számú ítélete a jelen ítélet folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. szeptember 3. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke